

ת"פ 3003/12 - מדינת ישראל נגד אנטולי פוזיקוב (עציר) - בעצמו, בוגדן לרין - לא בעניינו

בית משפט השלום בבאר שבע

6 אוקטובר 2014

ת"פ 3003-12 מדינת ישראל נ' פוזיקוב(עציר) ואח'
ת"פ 6756-10-12 מדינת ישראל נ' פוזיקוב(עציר)
ת"פ 42291-06-10 (נוער) מדינת ישראל נ' פוזיקוב(עציר) ואח'
בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הדס הוס טודרוס

נגד

הנאשמים

1. אנטולי פוזיקוב (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד יריב בן דוד
2. בוגדן לרין - לא בעניינו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

ההרשעות והסדר הטיעון

1. הנאשם 1 [להלן: "**הנאשם**"] הורשע על פי הודאתו במסגרת צירוף תיקים כדלקמן:

(א) בת.פ. 3002/12 הורשע הנאשם, בעבירה אחת של התפרצות לבית מגורים, עבירה נוספת של סיוע להתפרצות לבית מגורים, ושתי עבירות של גניבה, עבירות לפי סעיף 406(ב), 406(ב) + 31 ו-384 בחוק העונשין תשל"ז - 1977 [להלן: "**חוק העונשין**"], בהתאמה.

נסיבות המקרה הן שביום 29.7.2012 בסמוך לשעה 12:00 התפרץ הנאשם לדירה ברח' חן בערד. הוא הכניס מכשיר חד בין המשקוף למנעול דלת הכניסה, פתח את הדלת ונכנס לדירה, וגנב מהדירה שני מכשירי סלולר.

בסמוך לאחר התפרצות זו החליטו שני הנאשמים להתפרץ לדירה אחרת ברח' מואב בערד. מי שהתפרץ לאותה דירה היה הנאשם 2 [להלן: "**לרין**"] שטיפס מעל שער הכניסה לחצר, פתח את התריס ונכנס לדירה. תפקידו של הנאשם שלפנינו היה לעמוד ולתצפת. הנאשמים גנבו מאותה דירה קופסאות סיגריות וארנק שהכיל כסף מזומן וכרטיס אשראי.

(ב) בעקבות האירועים דלעיל נעצר הנאשם ושחרר בתנאים של מעצר בית מלא. לאחר מכן שונו תנאי השחרור אולם הנאשם הפר תנאים אלו כשנמצא ביום 27.09.2012 בשעה 23:00 וביום 08.10.2012 בשעה 22:37 מחוץ לביתו בעיר ערד בשעה שהיה צריך להיות בתנאי מעצר בית. בגין אירועים אלו הוגשו כנגד הנאשם כתב אישום [ת.פ. 6756-10-12] ולאחר שצירפו להליך דנן הורשע

עמוד 1

בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) בחוק העונשין.

(ג) כתב אישום שלישי שצורף היה ת.פ. 10-06-42291 של בית המשפט לנוער, במסגרתו הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לבניין שאינו מגורים וגניבה, והסגת גבול לפי סעיפים 407(ב) ו-447(א) בחוק העונשין בהתאמה, וכן בעבירה של החזקת כלים לצריכה עצמית של סם לפי סעיף 10(1) בפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג - 1973 [להלן: "**פקודת הסמים**"].

נסיבות האירוע הראשון נושא כתב אישום זה היה שביום 29.1.2010 לפנות בוקר התפרץ הנאשם עם אדם אחר לחנות מכולת בערד. הם הרימו את דלת הברזל ועיקמו אותה, שברו דלת נוספת ונכנסו למכולת וגנבו משם כסף בסכום לא ידוע, טבק ואלכוהול. לאחר מכן חזר הנאשם למכולת לבדו ונטל ממנה קופה רושמת ובה כמה עשרות ₪.

ביום 5.3.2010 לפנות בוקר הסיג הנאשם ואותו אחר גבול חנות מעדניה בערד. כשנעצר בסמוך לכך נתפס עליו כלי לעישון סמים ["באנג"].

2. הסדר הטיעון (מיום 24.4.2013) כלל שליחתו של הנאשם לתסקיר שירות מבחן, ללא הסכמה עונשית. במשך תקופה ארוכה הוגשו מספר תסקירים בעניינו של הנאשם ונעשה ניסיון לשלבו בהליך טיפולי. אלא שהנאשם הפר תנאים אלו ונעצר. בסופו של יום הוריתי לשחררו שוב לחלופה בקהילה טיפולית. גם חלופה זו לא צלחה ולמרות שהנאשם יצא את החלופה הוא לא התייצב בבית המשפט. הצדדים טענו לעונש ביום 9.2.2014 כשהנאשם היה עצור. בסוף טיעונים אלו עתר הסנגור לשחרר את הנאשם שוב לקהילה טיפולית. ביום 18.3.2014 נעתרתי לבקשה והוריתי על שחרורו של הנאשם לקהילה הטיפולית "מלכישוע", בתנאים של מעצר בית מלא.

אלא שהנאשם הפר גם תנאים אלו כשנעצר ביום 6.8.2014 לאחר שהורחק מהקהילה נוכח שלא עמד בתנאי המקום.

בהמשך השלימו הצדדים טיעונים לעונש ביום 9.9.2014 וגזר הדין נקבע להיום.

הטיעונים לעונש

3. תמצית תסקירי שירות המבחן

כאמור, בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים. התסקיר הראשון הוגש באוגוסט 2013 ועולה ממנו כי הנאשם (כיום בן 21 וחצי), רווק ואב לילד כבן שנתיים הנמצא במשמורת אימו. הנאשם הנו בן בכור להוריו ולו אחות קטנה בגיל 3. משפחתו עלתה בשנת 2003 מברית המועצות ומאז מתגוררת בעיר ערד. אמו של הנאשם אינה בקו הבריאות ועוברת טיפוליים רפואיים, אביו עובד במפעל ייצור. עולה מהתסקיר, כי הנאשם סבל בילדותו מאלימות מצד אביו.

הנאשם סיים 11 שנות לימוד, ללא בגרות, חלקן במסגרות חוץ ביתיות, עבד בעבודות מזדמנות בתחום הבנייה וכיום אינו עובד. הוא לא שירת שירות צבאי היות והיה מעורב בפלילים.

עוד עולה, כי בעבר הנאשם נהג להשתמש בסמים מידי יום ביומו כשנתיים. בשנת 2010 הפסיק הנאשם להשתמש בסמים אך התמכר לאלכוהול. בעבר ניסה להשתלב בהליך טיפולי לגמילה מאלכוהול, אך ההליך אינו צלח. שירות המבחן ניסה לשלבו בקהילת הבוגרים ועולה כי למרות שהנאשם הגיע לקהילה במצב נפשי מורכב הוא הצליח לעלות שלב בהליך הטיפול.

לבקשת שירות המבחן נדחו הדיונים בעניינו של הנאשם על מנת לאפשר לו להשתלב בהליך טיפולי.

משאר התסקירים עולה כי הנאשם לא הצליח להסתגל לקהילה למרות ניסיונות חוזרים ונשנים. הוא שהה תחילה כעשרה חודשים בקהילה אך לא סיים את ההליך הטיפולי. כשחזר לקהילה, היה מעורב בתקרית אלימה ובכך הורחק שוב מהקהילה. כאמור, ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת אולם הוא שוב הורחק מהקהילה בשל אי עמידתו בחוקי המקום, בכך, שלא הקשיב לצוות המטפל והתנהג באופן אלים ואימפולסיבי.

בסופו של דבר, במסגרת התסקיר המשלים האחרון, שירות המבחן נמנע מהמשך המלצה טיפולית ועמדתו העונשית היא ש"יש מקום לענישה בדמות עונש מאסר אשר יהווה עבורו גבול חיצוני ברור ומסר חד משמעי למשמעות מעשיו".

4. תמצית טיעוני המאשימה לעונש:

תחילה ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

ב"כ המאשימה הדגישה כי מדובר בנאשם המעורב בחיי הפשע עוד מתקופת בחרותו, ומדובר בעבירות חוזרות ונשנות המשלבות סמים ואלכוהול, באופן המסכן את בטחון הציבור.

נטען כי עבירות ההתפרצות לדירות בוצעו בשעות היום ובכך היה סיכון למפגש בדיירי הבית.

ב"כ המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם לכל עבירת התפרצות למתחם שנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר ובגין העבירות הנלוות לקבוע מתחם נוסף של בין 6 ל- 8 חודשי מאסר.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציינה ב"כ המאשימה את חסר ההשתלבות בהליכים הטיפוליים למרות ההזדמנויות השונות שניתנו לנאשם ועל כן עתרה להעדיף את האינטרס הציבורי.

ב"כ המאשימה היתה ערה לניסיונות הטיפוליים ולחלוף הזמן ולכן עתרה לגזור דינו של הנאשם לעונש מוחשי ברף התחתון של המתחם.

5. תמצית טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

הסנגור הגיש מכתב ממנהל הקהילה מחדש פברואר 2014, על מנת להראות כי הנאשם נאבק בעצמו ומנסה לצלוח דרך טיפול את מסלול חייו [נ/1]. עוד הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם ואת העדר עברו הפלילי ואת העובדה שנטל אחריות מלאה על מעשיו בכך שהודה וחסך זמן שיפוטי יקר בשלושת התיקים. לדבריו, לקיחת האחריות מצדו של הנאשם, מלמדת על פתיחת דף חדש בחייו. הסנגור הדגיש את נסיבות חייו הקשות של הנאשם כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן ולשיטתו, שהותו של הנאשם כ- 10 חודשים בקהילה הסגורה, העלייה על דרך המלך והנפילה ממנה, כשבכל התקופה הוא מנותק ממשפחתו ולא מקבל תמיכה כלשהי, צריכים לבוא בחשבון בנסיבות חייו.

לטענת הסנגור, הנאשם כבר היה עצור בסך הכל מספר רב של חודשים במצטבר וביחד עם התקופה בקהילה מדובר בעונש מוחשי ביותר.

הסנגור הפנה להלכות בעניינם של "בגירים-צעירים", הפנה לגזר דינו של הנאשם 2, עליו נגזרו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, וטען כי זהו העונש ההולם גם לגבי הנאשם 1.

באשר להתמכרות לאלכוהול, טען הסנגור כי מעצרו הממושך של הנאשם הביא עמו גם שינויים פיזיים בנאשם.

לטענת הסנגור, יש להעדיף בעניינו של הנאשם את שיקולי השיקום על פני שיקולי הגמול, ונוכח שהנאשם היה עצור בסך הכל כבר כ- 8 חודשים במצטבר, הרי שיש לגזור עליו עונש שיחפוף את תקופת מאסרו ולצד זאת להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

6. הנאשם פנה אף הוא לבית המשפט. הוא ביקש להביע צער וחרטה ומבקש להסביר כי ברצונו לשלם לחברה

על העבירות אשר ביצע. עוד התייחס הנאשם לתקופת שהותו בקהילה. לדבריו, גם אם לא סיים את ההליך הטיפולי, הוא עדיין למד מהקהילה ומתכוון להמשיך את הדרך כפי שלמד שם.

הדין

מתחם העונש ההולם - עבירות התפרצות וגניבה [ת.פ. 3003/12]

7. עבירות אלו בוצעו כאמור בצוותא עם הנאשם 2.

כאמור, ביום 29.7.2012 בסמוך לשעה 12:00 התפרץ הנאשם לדירה ברח' חן בערב. הוא הכניס מכשיר חד בין המשקוף למנעול דלת הכניסה, פתח את הדלת ונכנס לדירה, וגנב מהדירה שני מכשירי סלולר. בסמוך לאחר התפרצות זו החליטו שני הנאשמים להתפרץ לדירה אחרת ברח' מואב בערד. מי שהתפרץ לאותה דירה היה לרין שטיפס מעל שער הכניסה לחצר, פתח את התריס ונכנס לדירה. תפקידו של הנאשם שלפנינו היה לעמוד ולתצפת. הנאשמים גנבו מאותה דירה קופסאות סיגריות וארנק שהכיל כסף מזומן וכרטיס אשראי.

8. מדובר בשני אירועים נפרדים אולם אלו בוצעו בזה אחר זה ואני סבור שיש לקבוע מתחם עונש אחד לשניהם.

9. העבירות שביצע הנאשם פוגעות בערך המוגן של שמירה על בטחונו וקניינו של אדם. נפסק כי שיקול הגמול בעבירות ההתפרצות הוא שיקול הגובר על שיקולי שיקום [רע"פ 1708/08 לוי נ' **מדינת ישראל** (21.2.2008); רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.2010); ע"פ 7452/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31/12/2008)].

10. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון את העובדה שההתפרצויות בוצעו בצוותא חדא, באופן המעיד על תכנון מוקדם, כשהנאשם שלפנינו לא היה הדומיננטי דווקא [מי שהיה דומיננטי יותר היה דווקא לרין - הנאשם 2]. ואולם, גם אם לא היה תכנון רב בשתי ההתפרצויות, עדיין מדובר בתעוזה ומאמץ בשני המקרים שבוצעו לאור יום.

אני מביא בחשבון את העובדה כי לגבי האירוע השני הנאשם 2 היה "רק" מסייע וכי חלקו קטן יותר מזה של הנאשם 2. עוד אני מביא בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם בעת המעשה [היה בן 19.5] ואני סבור כי גורלו השפיע עליו גם להתחבר לאותה פעילות עבריינית ונתון זה הינו נתון שיש לשקלו בתוך מתחם העונש ההולם.

בגזר דינו של הנאשם 2 [מיום 23.4.2014] סקרתי את הפסיקה הנוהגת וקבעתי מתחם עונש הולם מאוחד לשתי ההתפרצויות, כמתחם שנע בין 5 ל- 17 חודשי מאסר.

נוכח שחלקו של הנאשם דן היה קטן יותר (במיוחד באירוע השני), הרי שאני סבור לקבוע את מתחם העונש ההולם לשני המקרים כמתחם שנע בין 3 ל- 15 חודשי מאסר.

מתחם העונש ההולם לעבירות הפרת ההוראה החוקית [בת.פ. 6756-10-12]

11. הערך המוגן בעבירה של הפרת הוראה חוקית הוא שמירה וקיום הוראות שיפוטיות. במקרה דנן, מדובר בהפרות תנאי שחרור לחלופת מעצר.

בהפרת הוראתו של בית המשפט בעניין תנאי חלופת מעצר, יש פגיעה הן בעצם המוסד השיפוטי והערך של ציות

לצווי בית המשפט, ולא פחות חמור מכך, החשש מפני פגיעה בביטחון הציבור או בהליך המשפטי. יש לזכור כי חלופת מעצר היא קודם כל חלופה למעצר ועליה להבטיח את שנועד המעצר להבטיח. מקום בו המעצר נועד להבטיח את שלום הציבור, הרי שהפרת התנאים יש בה כדי לגרוע מביטחון הציבור, לרבות בביטחון שחש הציבור מעצם קיומו של המושג חלופת מעצר.

בהפרת תנאי מעצר בית יש פגיעה נוספת הנובעת מעצם ערעור אמון הציבור בקיומה של חלופת מעצר, ויש צורך הולך וגובר במערכת של כוחות שיטור להבטחת תנאי שחרור, נוכח ערעור האמון בחלופה זו.

12. הנאשם היה מודע היטב לחובתו לתנאי מעצר הבית והתנאים המגבילים אשר הושתו עליו, והוא הפר אותן כך שהפרה אחת לא הספיקה ובמודע הפר בפעם השנייה.

שומה על בית המשפט להבהיר כי יש עונש בצידה של עבירה זו, ולא בכדי קבע המחוקק עונש של עד שנתיים מאסר בגין עבירה זו.

13. אני קובע את מתחם העונש ההולם לעבירה הראשונה של ההפרה כמתחם שבין מאסר מותנה ועד ל- 3 חודשי מאסר, ולגבי העבירה השניה כמתחם שנע בין חודש מאסר ל- 4 חודשי מאסר.

עבירות ההתפרצות והסגת הגבול מתיק הנוער [ת.פ. (נוער - ב"ש) 42291-06-10]

14. כאמור, הנאשם צירף תיק נוער [42291-06-10] ובו הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לבנין שאינו מגורים וגניבה, וכן בעבירה של הסגת גבול, וכן בעבירה של החזקת כלים לצריכה עצמית של סם.

15. בהתאם לתיקון 113 בחוק העונשין, ככל שמדובר בתיק נוער יחולו הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א 1971, כאשר רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולים האמורים בתיקון 113 בחוק העונשין, אך שיקולים אלו אינם מחייבים.

16. מלכתחילה נעשה ניסיון להפנות את הנאשם להליך טיפולי והליך זה לא צלח.

מדובר בעבירות שבוצעו על ידי הנאשם וקטין נוסף בעת שהנאשם היה בין 17 (והאחר בן 17.5).

אין מקום לקבוע מתחם עונש נפרד בגין אירועים אלו, אולם על בית המשפט יהיה לשקול צירוף תיק זה. נוכח שהמשך פעילותו העבריינית של הנאשם גם בעת שכבר לא היה קטין סבורני כי אין מדובר במי שרק ביצע "מעשה קונדס" בהיותו קטין אלא במי שכך החל דרכו העבריינית, שהלכה ונמשכה גם לאחר שחצה את גיל 18. משכך, יהיה לתיק נוסף זה שיקול מצרפי בבואי לגזור דינו של הנאשם.

גזירת הדין

17. הנאשם כבן 21 וחצי היום. אין לחובתו רישום פלילי מעבר לתיקים נושא הליך זה [בצירוף התיקים]. הנאשם נתון היום במעצר לאחר שכשלו ניסיונות שיקום, חוזרים ונשנים.

לנאשם לא היתה יכולת כלכלית להפקיד בקופת בית המשפט סך של 1,000 ₪ על מנת להשתחרר והוא נותר עצור.

18. לא מצאתי הצדקה לסטות ממתחמי הענישה שקבעתי. הנאשם לא נמצא בעיצומו של הליך שיקומי ובוודאי שלא כזה שיסוכל אם יגזר דינו של הנאשם למאסר. ברע"פ 262/14 נאשף נ' מדינת ישראל (22.1.2014) נפסק לאחרונה כי -

"שיקולי שיקום הם, אמנם, בעלי מעמד חשוב עת מאזן בית המשפט בין שיקולי הענישה,

עמוד 5

הגמול וההרתעה, במלאכת גזירת הדין. במקרים שבהם נרתם הנאשם להליך שיקומי, או מראה נכונות כנה לעשות כן - עשויים שיקולי השיקום אף לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול ... ואולם, ההתחשבות בשיקולים אלה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט והיא איננה בגדר חובה, גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין ... לתסקיר שירות המבחן בעניין זה (כמו בעניינים אחרים) "משקל של המלצה בלבד" ... בית המשפט יטה לבכר את שיקולי שיקומו של הנאשם על פני שיקולים אחרים כאשר הוא משתכנע כי הנאשם השתקם ושינה את דרכיו, או כי קיים סיכוי ממשי לשיקומו, וכך הוא "במקום שבו נראה כעקבי הליך השיקום שבו מצוי המבקש-המערער" ... - ואילו השמתו של הנידון מאחורי סורג ובריח עלולה לאיין את ההליך השיקומי, או לפגוע בו באופן ניכר."

וברע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.2014) נפסק כי -

"בהתאם לסעיף 40ד לתיקון 113, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם", וכפי שנקבע, לא אחת, יש להצביע על פוטנציאל שיקומי גבוה... על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם."

19. במקרה שלפנינו, אין עוד מקום לשיקולי שיקום. הנאשם הפר שוב ושוב את היד שהושטה לו. בין בכך שהפר תנאי מעצר הבית ובין בכך שהפר תנאי הקהילה הטיפולית.

בית המשפט אמנם לא כבול בהמלצת שירות המבחן אולם תסקיר שירות המבחן הוא הכלי המרכזי בידי בית המשפט להערכת סיכויי השיקום של הנאשם. כשאין אפיק טיפולי או שיקומי בתסקיר בית המשפט, אין מקום לסטות ממתחמי הענישה בשל שיקול שכזה.

20. למרות ריבוי העבירות, אני סבור שיש מקום לגזור דינו של הנאשם לעונש אחד, וזאת בהתאם לקבוע בסעיף 40ג(ב) בחוק העונשין. הטעם לכך הוא שמדובר ברצף עבירות הקשור לרצף חייו של הנאשם. עבירות ההפרה הינן כטפל ההולך אחר העיקר, שהוא הרצף שבין עבירות הנוער לעבירות נושא ההליך העיקרי האחרון.

21. הנאשם אכן חווה חיים לא קלים: מחלת אימו, אלימות מצד אביו בילדותו, העלייה לארץ חדשה, חבלי הקליטה, התמודדות עם מסגרות חוץ ביתיות והקושי להשתלב בהם, אבהות בגיל צעיר, התמכרותו לסמים ולאכזריות.

גם גילו הצעיר של הנאשם הוא בעל משקל וצודק הסנגור שיש לראותו כ"בגיר-צעיר", במיוחד כאשר לגבי חלק מהעבירות אלו נעשו כשהיה קטין עדיין. צעירותו וחוסר בשלותו של הנאשם באו לידי ביטוי גם בחוסר יכולתו לקבל מרות המדריכים והמשפחה ולהירתם להליך הטיפול. עם זאת, יוער שקטינות וגיל צעיר לא יוצרים חסינות ולעיתים שיקולי הרתעה, מניעה וגמול יגברו אף על שיקולי השיקום [ע"פ 8164/02 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד, נח(3) 577], על אחת כמה וכמה כאשר הליכי השיקום נכזבו, כפי המקרה שלפנינו.

לזכותו של הנאשם ייזקף שאין לו רישום פלילי קודם וייזקף לזכותו החיסכון בזמן השיפוטי והרצון האמתי לשים את הכל מאחוריו, לצרף תיקים ולנקות שולחן. העובדה שהנאשם היה תקופות לא קצרות בקהילה מלמדת על רצון מצדו לנסות אפיק זה ועובדה זו לא תיזקף לחובתו, להיפך: גם מי שכשל בהליכי טיפול, ראוי להכרה על עצם ניסיונו, אם ייווכח כי ניסיון זה היה אמתי וכן. במקרה שלפנינו, אני סבור כי הנאשם באמת רצה את ההליך השיקומי והעדיפו אפילו על פני סיום מהיר של ענייניו, על אף הפגיעה המשמעותית בחירותו, הנובעת מהליכים אלו. משכך,

ועל אף כישלון ההליך השיקומי, אזקוף לזכות הנאשם את עצם הניסיון.

22. אני מביא בחשבון את תקופת מעצרו המצטברת של הנאשם, ואת חלוף הזמן מאז המקרים. עם זאת, הנאשם עדיין מסוכן ויש אינטרס ציבורי בהרתעה ממשית של הנאשם.

23. אני רואה לפניי אדם צעיר, לא בשל, שידיו עדיין מגששות בדרך להילך בה. בעבר הושטה לו יד מהחברה השולית והוא הושיט לה יד בחזרה. לאחר מכן הושטה לו יד משקמת ואף אליה הושיט ידו, אולם נוכח שהיד לחצה יותר ממה שחשב, העדיף לעזבה. אין עדיין מסגרת תומכת והנאשם נותר ללא גורם מכווין ממשי.

24. העונש ההולם את מעשיו של הנאשם יהיה עונש ברף הבינוני הנמוך של מתחמי הענישה שקבעתי אולם יהיה בו להוות עונש מוחשי, שגם יבהיר לנאשם את העתיד הצפוי למי שפוגע כך בזולת.

על חברו של הנאשם נגזרו שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. חלקו של הנאשם אמנם נמוך יותר באירוע השני אולם מנגד הוא נושא עמו את העבירות מתיק הנוער, שהן עבירות משמעותיות, ובהעדר אפיק שיקומי יש מקום לתת להן משקל. הנאשם דן גם מבוגר יותר מחברו בכשמונה חודשים.

בשים לב לעקרונות השוויון בין עבריינים, ובשים לב לפגיעה בערכים המוגנים ולנסיבות האישיות של הנאשם דן, אני סבור כי עונש הולם יהיה עונש של 8 חודשי מאסר וחצי בפועל, וזאת לצד עונשי מאסר על תנאי.

בנוסף, יושת על הנאשם עונש מאסר מותנה ארוך ומרתיע, כזה שיבהיר לו מה העונש ההולם את מעשיו, שרק ביצועו יידחה והוא יופעל אם חלילה יחזור הנאשם על מעשיו.

25. בנסיבות, אמנע גם מהטלת קנס אולם תחת זאת יחויב הנאשם בחתימה על התחייבות על מנת שיבין את המשמעות הכלכלית של מעשיו.

סוף דבר:

26. אחר כל האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונש כולל כאמור להלן:

(א) 8 חודשי מאסר וחצי בפועל שיימנו ממועד מעצרו האחרון 3.8.2014 ובניכוי תקופות מעצר קודמות בין התאריכים: 8.10.2012 ועד 11.2.2013 וכן מיום 28.1.2014 ועד 19.3.2014.

(ב) 8 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

(ג) 4 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון, למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

(ד) הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 5,000 ₪ להימנע מכל עבירת רכוש למעט עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב. ההתחייבות תהא לתקופה של שלוש שנים מהיום ואם לא תיחתם בתוך 10 ימים ייאסר הנאשם למשך 60 ימים לשם כפייה.

מורה על השמדת מוצגי כלי העישון שבתיק החקירה.

המוצגים שמקורם בהתפרצויות, יוחזרו לבעליהם.

שב"ס ידאגו להחתים את הנאשם עוד היום על ההתחייבות כדי למנוע עיכוב שחרורו בתום ריצוי מאסרו.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום י"ב תשרי תשע"ה,
06/10/2014 במעמד הנוכחים.
איתי ברסלר-גונן , סגן נשיא**

הוקלד על ידי עינת חייט